Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kaheksas koda)

15. juuni 2017 *

Apellatsioonkaebus — Ühine välis- ja julgeolekupoliitika (ÜVJP) — Terrorismivastane võitlus — Osama bin Ladeni, Al-Qaida võrgu ja Talibaniga seotud isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangud — Määrus (EÜ) nr 881/2002 — Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni sanktsioonide komitee koostatud loetellu kantud füüsiliste ja juriidiliste isikute rahaliste vahendite ja majandusressursside külmutamine — Nende isikute nimede uuesti kandmine määruse nr 881/2002 I lisa loetelusse pärast esialgse kande tühistamist — Juriidilise isiku lõpetamine menetluse käigus — Kohtumenetlusteovõime

Kohtuasjas C-19/16 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 7. jaanuaril 2016 esitatud apellatsioonkaebus,

Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, elukoht Al Sharkasa, Misrata (Liibüa),

Ghunia Abdrabbah, elukoht Birmingham (Ühendkuningriik),

Taher Nasuf, elukoht Manchester (Ühendkuningriik),

Sanabel Relief Agency Ltd, asukoht Birmingham,

esindajad: *solicitor* N. Garcia-Lora ja *barrister* E. Grieves,

apellandid,

teised menetlusosalised:

Euroopa Komisjon, esindajad: F. Ronkes Agerbeek, D. Gauci ja J. Norris-Usher,

kostja esimeses kohtuastmes,

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: G. Étienne, J.-P. Hix ja H. Marcos Fraile,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: koja president M. Vilaras (ettekandja), kohtunikud J. Malenovský ja D. Šváby,

kohtujurist: P. Mengozzi,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada asi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Apellatsioonkaebusega paluvad Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah, Taher Nasuf ja Sanabel Relief Agency Ltd tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 28. oktoobri 2015. aasta kohtuotsuse Al-Faqih jt *vs.* komisjon (T-134/11, ei avaldata, EU:T:2015:812, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“), milles see kohus jättis rahuldamata nende hagi nõudes tühistada neid puudutavas osas esiteks komisjoni 7. detsembri 2010. aasta määrus (EL) nr 1138/2010, millega 140. korda muudetakse nõukogu määrust (EÜ) nr 881/2002, millega kehtestatakse teatavate Osama bin Ladeni, Al-Qaida võrgu ja Talibaniga seotud isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangud (ELT 2010, L 322, lk 4), ja teiseks komisjoni 7. detsembri 2010. aasta määrus (EL) nr 1139/2010, millega 141. korda muudetakse nõukogu määrust (EÜ) nr 881/2002, millega kehtestatakse teatavate Osama bin Ladeni, Al-Qaida võrgu ja Talibaniga seotud isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangud (ELT 2010, L 322, lk 6) (edaspidi „vaidlusalused aktid“).

Vaidluse taust

2 Vaidluse tausta on Üldkohus välja toonud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 4–20 ja selle võib kokku võtta alljärgnevalt.

3 Apellantide suhtes kehtestati seoses Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni (ÜRO) julgeolekunõukogu resolutsiooniga 1390 (2002) rahaliste vahendite ja muude finantsvarade külmutamise piiravad meetmed, mis võeti vastu vastavalt nõukogu 27. mai 2002. aasta määrusele (EÜ) nr 881/2002, millega kehtestatakse teatavate Osama bin Ladeni, Al-Qaida võrgu ja Talibaniga seotud isikute ja üksuste vastu suunatud eripiirangud ja tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EÜ) nr 467/2001, millega keelustatakse teatavate kaupade ja teenuste eksport Afganistani, laiendatakse Afganistani rühmitusega Taliban seotud lennukeeldu ning rahaliste vahendite ja muude finantsallikate külmutamist (EÜT 2002, L 139, lk 9; ELT eriväljaanne 18/01, lk 294). See määrus võeti vastu, et rakendada artiklit 3 nõukogu 27. mai 2002. aasta ühises seisukohas 2002/402/ÜVJP, mis käsitleb Osama bin Ladeni, organisatsiooni Al-Qaida, Talibani ja teiste nendega seotud isikute, rühmituste, ettevõtjate ja üksuste vastu suunatud piiranguid ja millega tunnistatakse kehtetuks ühised seisukohad 96/746/ÜVJP, 1999/727/ÜVJP, 2001/154/ÜVJP ja 2001/771/ÜVJP (EÜT 2002, L 139, lk 4; ELT eriväljaanne 18/01, lk 292).

4 Apellandid kanti esimest korda määruse nr 881/2002 artikliga 2 kehtestatud rahaliste vahendite külmutamise esemeks olevate isikute, üksuste ja organisatsioonide loetelusse, mis on esitatud sama määruse I lisas (edaspidi „vaidlusalune loetelu“), komisjoni 10. veebruari 2006. aasta määrusega (EÜ) nr 246/2006, millega 63. korda muudetakse määrust nr 881/2002 (ELT 2006, L 40, lk 13). Viimati mainitud määrus võeti vastu pärast ÜRO sanktsioonide komitee (edaspidi „sanktsioonide komitee“) 7. veebruari 2006. aasta otsust, millega muudetakse resolutsiooni 1390 (2002) alusel kehtestatud isikute, rühmituste ja üksuste loetelu, kelle suhtes kohaldatakse rahaliste vahendite ja majandusressursside külmutamist, lisades sellesse eelkõige apellantide nimed.

5 Pärast Euroopa Kohtu 3. septembri 2008. aasta otsust Kadi ja Al Barakaat International Foundation *vs*. nõukogu ja komisjon (C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461) võttis Euroopa Liidu Nõukogu 29. detsembril 2009 vastu määruse (EÜ) nr 1286/2009, millega muudetakse määrust nr 881/2002 (ELT 2009, L 346, lk 42), et kehtestada vaidlusaluse loetelu koostamise kord, millega tagatakse kaitse põhiõiguse ja eelkõige õiguse olla ära kuulatud järgimine.

6 Üldkohus tühistas 29. septembri 2010. aasta otsusega Al-Faqih jt *vs*. nõukogu (T-135/06–T-138/06, ei avaldata, EU:T:2010:412) määruse nr 881/2002 artikli 2 apellante puudutavas osas.

7 Euroopa Komisjon kandis määrusega nr 1138/2010 Sanabel Relief Agency uuesti vaidlusalusesse loetelusse. Nimetatud määruse põhjenduses 3 on märgitud, et komisjon edastas Sanabel Relief Agencyle 2009. aasta augustis ÜRO sanktsioonide komitee põhjenduse, ning seejärel 2010. aasta juulis „eelmisega seotud põhjenduse“, ning et Sanabel Relief Agency esitas nende põhjenduste kohta oma märkused.

8 Määrusega nr 1139/2010 kandis komisjon sellesse loetelusse uuesti ka A. M. Al-Faqihi, G. Abdrabbahi ja T. Nasufi nimed. Nimetatud määruse põhjenduses 3 on märgitud, et komisjon edastas neile 22. septembril 2009, 7. augustil 2009 ja 11. augustil 2009 põhjendused, pärast seda, kui esitati hagi, mille kohta tehti 29. septembril 2010 kohtuotsus Al-Faqih jt *vs*. nõukogu (T-135/06–T-138/06, ei avaldata, EU:T:2010:412).

9 Sanktsioonide komitee 22. juuni 2011. aasta otsuse tagajärjel kustutas komisjon hiljem oma 30. juuni 2011. aasta rakendusmäärusega (EL) nr 640/2011, millega 152. korda muudetakse määrust nr 881/2002 (ELT 2011, L 173, lk 1) G. Abdrabbahi, A. M. Al-Faqihi ja T. Nasufi nimed vaidlusalusest loetelust.

10 Sanktsioonide komitee 8. oktoobri 2013. aasta otsuse tagajärjel kustutas komisjon 17. oktoobri 2013. aasta rakendusmäärusega (EL) nr 996/2013, millega muudetakse 205. korda määrust nr 881/2002 (ELT 2013, L 277, lk 1) ka Sanabel Relief Agency nime vaidlusalusest loetelust.

Vaidlustatud kohtuotsus

11 Üldkohtu kantseleisse 3. märtsil 2011 saabunud avaldusega esitasid A. M. Al-Faqih, G. Abdrabbah, T. Nasuf ja Sanabel Relief Agency hagi määruste nr 1138/2010 ja nr 1139/2010 tühistamiseks neid puudutavas osas.

12 Oma hagi põhjenduseks esitasid hagejad neli väidet, millest üks puudutas komisjoni poolt Sanabel Relief Agency suhtes läbi viidud läbivaatamise menetlust ja ülejäänud kolm väidet puudutasid seda menetlust, mis viidi läbi A. M. Al-Faqihi, G. Abdrabbahi ja T. Nasufi suhtes.

13 Üldkohus sedastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 46, et enam ei ole vaja seisukohta võtta hagi osas, mis on esitatud määruse nr 1138/2010 vastu, millega Sanabel Relief Agency kanti uuesti vaidlusalusesse loetelusse, kuna Ühendkuningriigi ametiasutuste 26. septembri 2013. aasta kirja kohaselt oli selle üksuse õiguslik olemasolu lõppenud ja tal ei olnud seetõttu enam kohtumenetlusteovõimet.

14 Seevastu tunnistas ta vastuvõetavaks hagi määruse nr 1139/2010 peale, millega ülejäänud kolm hagejat A. M. Al-Faqih, G. Abdrabbah ja T. Nasuf olid uuesti vaidlusalusesse loetelusse kantud. Ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 47–51, et neil hagejatel säilis põhjendatud huvi selle määruse tühistamiseks, vaatamata sellele, et rakendusmäärusega nr 640/2011 olid nende nimed sellest loetelust kustutatud. Ta lükkas siiski tagasi kolm väidet, mis puudutasid vastavalt komisjoni läbi viidud läbivaatamise menetluse eeskirjade rikkumist, ELTL artikliga 296 nõutud põhjendamiskohustuse rikkumist ja omandiõiguse ning eraelu kaitse õiguse rikkumist.

Poolte nõuded

15 Apellandid paluvad Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

— tühistada vaidlusalused aktid ja

— mõista kohtukulud välja nõukogult ja komisjonilt.

16 Nõukogu palub Euroopa Kohtul:

— jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja

— mõista kohtukulud välja apellantidelt.

17 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

— jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja

— mõista kohtukulud välja apellantidelt.

Apellatsioonkaebus

18 Oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitavad apellandid neli väidet.

19 Esimese kolme väitega vaidlustavad nad seda, kuidas Üldkohus tõlgendas üht esimeses astmes esitatud väidet ning teostas järelevalvet esiteks selle üle, kas nende uuesti kandmine vaidlusalusesse loetelusse oli õiguspärane, ja täpsemalt selle üle, kuidas komisjon hindas seda kannet põhjendavaid asjaolusid, arvestades põhimõtteid, mille Euroopa Kohus sedastas 18. juuli 2013. aasta kohtuotsuses komisjon jt *vs*. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518), ja teiseks vaidlusaluste aktide põhjenduse üle.

20 Neljanda väitega vaidlustavad apellandid sisuliselt Üldkohtu järelduse, et Sanabel Relief Agencyl puudus õiguslik olemasolu ja kohtumenetlusteovõime. Sellega seoses väidavad nad peamiselt, et kuna Sanabel Relief Agency oli kantud vaidlusalusesse loetelusse, siis peab tunnistama tema õigust seda loetelusse lisamist vaidlustada, isegi kui ta sellest loetelust hiljem kustutati.

21 Kõigepealt tuleb analüüsida neljandat väidet.

Neljas väide

Poolte argumendid

22 Neljanda väitega märgivad apellandid, et Üldkohus on õigusnormi rikkunud, kui ta leidis, et enam ei ole vaja otsustada hagi üle seoses Sanabel Relief Agencyga, kuna viimasel ei olnud enam õiguslikku olemasolu vastavalt Üldkohtu kodukorra artikli 78 lõikele 3 lahendi tegemise ajal kehtinud redaktsioonis, ning ta oli seega kaotanud oma kohtumenetlusteovõime.

23 Nimelt leiavad nad, et Üldkohus ei saanud sellega seoses tugineda oma kodukorra artiklile 78 ja Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi välis- ja Rahvaste Ühenduse asjade ministeeriumi (Foreign and Commonwealth Office) 26. septembri 2013. aasta kirjale, milles toodi välja, et Sanabel

Relief Agencyl ei olnud enam õiguslikku olemasolu, kuna ta ei olnud alates 2007. aastast enam kantud Ühendkuningriigi äriregistrisse (Companies House Register) ning oli 28. jaanuaril 2012 kustutatud Ühendkuningriigi heategevuslike organisatsioonide komisjoni registrist (Charity Commission Register).

24 Esiteks ei ole Üldkohtu kodukorra artikkel 78 asjassepuutuv, kuna see säte piirdub üksnes hagiavalduste esitamise menetlusega.

25 Teiseks ja sisuliselt ei anta üksusele juriidilise isiku staatust tema registreerimisega Ühendkuningriigi äriregistris või heategevuslike organisatsioonide komisjoni registris ega kaotata seda siis, kui ta nendest registritest kustutatakse. Kui olukord oleks selline, siis ei oleks Sanabel Relief Agencyl olnud järelikult alates 2007. aastast juriidilise isiku staatust, et taotleda oma nime kustutamist vaidlusalusest loetelust. Igal juhul väidavad nad, et 28. jaanuari 2012. aasta kustutamise otsusest ei ilmne ei faktilised asjaolud, mille ajendil Ühendkuningriigi heategevuslike organisatsioonide komisjon kustutas Sanabel Relief Agency oma registrist, ega ka selle kustutamise põhjused.

26 Nad rõhutavad muu hulgas, et ÜRO süsteem, mille alusel isikute, rühmituste ja üksuste nimi, kelle suhtes kohaldatakse rahaliste vahendite ja majandusressursside külmutamist, kantakse resolutsiooni 1390 (2002) alusel koostatud loetelusse, tugineb sellele omastele kriteeriumidele, mis on sõltumatud riigisisese õiguse järgsest klassifitseerimisest, ja et sellel põhjusel sedastas Euroopa Kohus oma 18. jaanuari 2007. aasta otsuses PKK ja KNK *vs*. nõukogu (C-229/05 P, EU:C:2007:32), et formaalne lähenemine ei olnud sobiv, ja et üksus, kes oli loetelusse kantud, võis nõuda oma nime kõrvaldamist sellest.

27 Nad märgivad ühtlasi, et kuivõrd Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 45, et Sanabel Relief Agency suhtes ei kohaldatud enam piiravaid meetmeid alates 17. oktoobrist 2013, siis näis ta oma otsuses mitte tunnistada Sanabel Relief Agency kohtumenetlusteovõimet tuginevat õiguslikult täiesti erinevale alusele. Üldkohus märkis niisiis, et 18. jaanuari 2007. aasta kohtuotsusest PKK ja KNK *vs*. nõukogu (C-229/05 P, EU:C:2007:32) lähtuvat kohtupraktikat, mille kohaselt tuleb üksuse õiguslikku olemasolu tunnistada, kui tema suhtes kohaldatakse piiravaid meetmeid, ei saa kohaldada heategevuslikule organisatsioonile nagu Sanabel Relief Agency, kuna viimatinimetatu suhtes ei kohaldatud alates 17. oktoobrist 2013 enam piiravaid meetmeid. Nad leiavad ühtlasi, et Üldkohus oleks pidanud nõudma Sanabel Relief Agencylt tõendit põhjendatud huvi kohta, kuna see kohus oli seda nõudnud füüsilisest isikutest hagejatelt.

28 Apellandid heidavad lõpuks Üldkohtule ette, et ta ei võtnud arvesse nende seisukohti, mille nad olid esitanud nõukogu menetlusse astuja seisukohtade osas, milles nad väitsid, et 28. mai 2013. aasta kohtuotsuses Abdulrahim *vs*. nõukogu ja komisjon (C-239/12 P, EU:C:2013:331) valitud lahendust tuleb kohaldada ka siinses asjas.

29 Nõukogu ja komisjon väidavad, et Üldkohus sedastas põhjendatult, et Sanabel Relief Agencyl ei olnud enam õiguslikku olemasolu ja ta oli kaotanud oma kohtumenetlusteovõime, ja et Üldkohus oli seetõttu põhjendatult järeldanud, et enam ei ole vaja tema kohta otsust teha. Nad järeldavad pealegi, et Sanabel Relief Agency ei saa viidata 18. jaanuari 2007. aasta kohtuotsusele PKK ja KNK *vs*. nõukogu (C-229/05 P, EU:C:2007:32), kuna ta ei olnud salaorganisatsioon ja oli seetõttu täiesti erinevas olukorras kui Kurdistan Workers' Party (PKK).

Euroopa Kohtu hinnang

30 Üldkohus sedastas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 42 ja 46, et enam ei olnud vaja teha otsust hagi kohta, mis puudutas Sanabel Relief Agencyt, kuna sellel ei olnud enam õiguslikku olemasolu Üldkohtu kodukorra artikli 78 lõike 3 kohaselt lahendi tegemise ajal kehtinud redaktsioonis, ning ta oli seega kaotanud oma kohtumenetlusteovõime.

31 Selle tarvis järeldas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 41, et Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi välis- ja Rahvaste Ühenduse asjade ministeeriumi 26. septembri 2013. aasta kirjast ilmneb, et Sanabel Relief Agency ei olnud alates 2007. aastast enam kantud äriregistrisse ning et ta oli Ühendkuningriigi heategevuslike organisatsioonide komisjoni registrist kustutatud 2012. aastal.

32 Sellega seoses tuleb meenutada, et Üldkohtu kodukorra artikli 78 lõikes 3 Üldkohtu lahendi tegemise ajal kehtinud redaktsioonis on märgitud, et juriidilised isikud peavad tõendama oma olemasolu, lisades hagiavaldusele seda tõendavad dokumendid, näiteks väljavõtte äriregistrist, väljavõtte mittetulundusühingute ja sihtasutuste registrist või muu ametliku dokumendi. Seda nõuet kohaldatakse ka juriidilistele isikutele, kes esitavad tühistamishagi liidu akti peale, millega nende suhtes kehtestatakse piiravaid meetmeid.

33 Siinses asjas ilmneb toimikust, et ehkki Sanabel Relief Agency tõendas oma olemasolu Üldkohtu palvel, esitades Ühendkuningriigi heategevuslike organisatsioonide komisjoni registrist pärit dokumendi, lükati see tõend siiski menetluse käigus ümber Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi välis- ja Rahvaste Ühenduse asjade ministeeriumi kirjaga, milles Üldkohut teavitati selle organisatsiooni kustutamisest nii Ühendkuningriigi äriregistrist kui ka heategevuslike organisatsioonide komisjoni registrist.

34 Apellatsioonkaebuses väidavad apellandid üksnes, et ei ole võimalik järeldada, et Sanabel Relief Agencyl ei olnud enam õiguslikku olemasolu pelgalt seetõttu, et ta oli neist kahest registrist kustutatud. Seevastu ei väida nad sugugi, et Üldkohtu hinnang Sanabel Relief Agency õigusliku olemasolu kohta tugines sisuliselt valedele asjaoludele või lähtus talle esitatud tõendite moonutamisest.

35 Selles olukorras tuleb lugeda tõendatuks, et Sanabel Relief Agencyl ei olnud enam õiguslikku olemasolu ja seega ei olnud tal kohtumenetlusteovõimet Üldkohtus kuupäeval, kui viimane oma lahendi tegi.

36 Vastab tõele, et Euroopa Kohus leidis, et isiku puhul, kelle nimi oli kantud piiravate meetmete esemeks olevate isikute loetelusse, tuleb tunnustada vähemalt mittevaralist huvi taotleda selle kande tühistamist, võttes arvesse tagajärgi tema mainele, sealhulgas pärast seda, kui ta nimi sellest loetelust kustutati (vt kohtuotsused, 28.5.2013, Abdulrahim *vs.* nõukogu ja komisjon, C-239/12 P, EU:C:2013:331, punktid 70–72, ja 8.9.2016, Iranian Offshore Engineering & Construction *vs.* nõukogu, C-459/15 P, ei avaldata, EU:C:2016:646, punkt 12).

37 Lisaks peab siiski eraõigusliku juriidilise isiku puhul tal olema olemasolu või hagi tuli esitada tema õigusjärglaste poolt.

38 Esiteks, nagu ilmneb käesoleva kohtuotsuse punktist 35, ei ole vaidlust selles, et Sanabel Relief Agencyl ei olnud Üldkohtu lahendi tegemise hetkel enam õiguslikku olemasolu. Teiseks ei väitnud apellandid kordagi, et nende hagi oli seoses Sanabel Relief Agencyga esitatud muude füüsiliste või juriidiliste isikute poolt, kes esinesid tema õigusjärglastena, ja eelkõige tema asutajate ja endiste juhatajate G. Abdrabbahi ja T. Nasufi poolt, kes olid vastavalt teine ja kolmas apellant (vt eelkõige kohtuotsused, 20.10.1983, Gutmann *vs.* komisjon, 92/82, EU:C:1983:286, punkt 2, ja 23.4.1986, Les Verts *vs.* parlament, 294/83, EU:C:1986:166, punktid 15–18).

39 Kuna on tõendatud, et Sanabel Relief Agencyl ei olnud Üldkohtu lahendi tegemise kuupäeval enam õiguslikku olemasolu, ei saa ta tugineda ka lahendusele, mille Euroopa Kohus sedastas 18. jaanuari 2007. aasta kohtuotsuses PKK ja KNK *vs.* nõukogu (C-229/05 P, EU:C:2007:32).

40 Vastab tõele, et Euroopa Kohus sedastas viimati nimetatud kohtuotsuse punktis 112, et kui Euroopa Liidu seadusandja leiab, et organisatsioon, mille olemasolu on kahtluse alla seatud, tegutseb edasi piisaval määral selleks, et tema suhtes saaks kehtestada piiravad meetmed, siis on ühetaolisusest ja õiglusest lähtuvalt vaja nentida, et see üksus on piisavalt edasi tegutsenud, et ta saaks selle meetme vaidlustada. Nimelt oleks mis tahes muu hinnangu tulemuseks olukord, kus organisatsioon võib olla kantud vaidlustatud loetellu, ilma et ta saaks loetelus olemise vastu hagi esitada.

41 Sellegipoolest on Sanabel Relief Agency täiesti teistsuguses olukorras kui PKK, kuna Euroopa Kohus leidis viidatud kohtuotsuse punktis 53, et Üldkohtu järeldused vaidlustatud kohtumääruses, mille kohaselt PKK oli tegutsemise lõpetanud, olid ebatäpsed, ja et nendega on moonutatud Üldkohtu käsutuses olnud tõendeid.

42 Seetõttu võis Üldkohus õigusnormi rikkumata järeldada, et puudub vajadus otsustada hagi üle osas, mis puudutas Sanabel Relief Agencyt.

43 Seetõttu tuleb apellatsioonkaebuse neljas väide tagasi lükata, kuna see on täiesti põhjendamatu.

Esimene väide

Poolte argumendid

44 Esimese väitega heidavad apellandid Üldkohtule ette, et viimane tõlgendas ekslikult nende kolmandat väidet, mis puudutas omandiõiguse ja eraelu austamise õiguse rikkumist. Nad heidavad talle ette, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 81–90 lükkas Üldkohus selle väite oma kodukorra artikli 44 alusel tagasi, hindamata sisuliselt nende esitatud asjaolusid. Nii toimides ei võtnud Üldkohus arvesse nende kirjalikke ja suulisi seisukohti ja/või eiras põhimõtteid, mis on esitatud 14. aprilli 2015. aasta kohtuotsuses Ayadi *vs*. komisjon (T-527/09 RENV, ei avaldata, EU:T:2015:205).

45 Nad märgivad, et oma kolmanda väitega väitsid nad täpselt, et nõukogu ja komisjon olid ebaproportsionaalselt riivanud nende omandiõigust ja õigust eraelu austamisele. Nad leiavad, et seetõttu oleks Üldkohus pidanud hindama nende esitatud faktilisi asjaolusid võrreldes nende asjaoludega, mida institutsioonid nende süüdistamiseks arvesse võtsid. Nad rõhutavad, et nad viitasid sellega seoses määravale asjaolule, see tähendab sellele, et hetkel, kui nende nimi kanti uuesti vaidlusalusesse loetelusse, järeldas Ühendkuningriik, kes oli riik, kelle algatusel kanti nad rahaliste vahendite külmutamise esemeks olevate isikute loetelusse, et nad ei vastanud enam sellesse loetelusse kandmise kriteeriumidele. Nad täpsustavad, et nad märkisid oma hagiavalduse punktis 94, et need asjaolud tõendasid, et komisjon ei olnud nõutava tõendatuse tasemega tuvastanud, et nad vastasid resolutsiooni 1617 (2005) kriteeriumidele, nii et nende õiguste riive oli tingimata ebaproportsionaalne.

46 Nad leiavad pealegi, et Üldkohtu seisukoht vaidlustatud kohtuotsuses ei ole kooskõlas 14. aprilli 2015. aasta kohtuotsusega Ayadi *vs*. komisjon (T-527/09 RENV, ei avaldata, EU:T:2015:205), milles Üldkohus tuvastas, et asjaolu, et hageja ei olnud „otsesõnu“ vaidlustanud komisjoni poolt faktidele antud hinnangut, ei takistanud tal kontrollida nende faktide sisulist õigsust, kuna hageja oli korduvalt vaidlustanud seda hinnangut oma seisukohtades ja kaudselt muudes esitatud väidetes.

47 Nõukogu ja komisjon väidavad, et Üldkohus lükkas apellantide kolmanda väite põhjendatult tagasi, kuna nende hagi ei vastanud selguse ja täpsuse nõuetele.

Euroopa Kohtu hinnang

48 Üldkohus sedastas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 81–90, et hagejate hagiavalduses esitatud kolmas väide ei vastanud nõuetele, mis on ette nähtud tema 2. mai 1991. aasta kodukorra (muudetud redaktsioonis) artikli 44 lõikes 1, ning tuli seetõttu tagasi lükata.

49 Üldkohus meenutas esmalt sellega seoses, et hagiavalduse aluseks olevad põhilised faktilised ja õiguslikud asjaolud peavad järjekindlalt ja arusaadavalt nähtuma hagiavaldusest endast ja et selles peab olema selgitatud, milles seisneb väide, millel hagi põhineb, ning selle väite pelk abstraktne esitlus ei vasta neile nõuetele.

50 Ta sedastas seejärel, et argumendid, mille hagejad tuletasid omandiõiguse rikkumisest, ei olnud välja arendatud, ning hagiavalduses ainsana esitatud punktid viitasid tõendamisnõuetele karistusõiguse valdkonnas. Lisaks märkis ta, et ta oli hagejatelt kohtuistungil küsinud nende väite ulatuse kohta, ning viimased olid täpsustanud, et nende kavatsus oli vaidlustada komisjoni nende põhjenduste sisulist põhjendatust, millele tugines tema otsus kanda nimed uuesti vaidlusalusesse loetelusse, viidates sellega seoses oma hagiavalduse punktidele 65, 94 ja 95 ning seisukohtadele sellest, millised järeldused tuleb teha 18. juuli 2013. aasta kohtuotsusest komisjon jt *vs.* Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518), mille nad esitasid 9. septembril 2013, pärast oma hagiavalduse esitamist.

51 Lõpuks märkis Üldkohus ühelt poolt, et hagiavalduse punktides 94 ja 95 esitatud viited olid pelgalt abstraktsed ega pidanud silmas ühtegi põhjendust, millele komisjon oli tuginenud oma otsuses kanda nimed uuesti vaidlusalusesse loetelusse. Ta märkis teiselt poolt, et hagiavalduses esitatud väidete arusaamatut laadi ei saanud heastada viitega hagiavalduse lisadele, nagu oli välja pakutud hagiavalduse punktis 65.

52 Selles olukorras ei tundu, et põhjendustes, mille alusel Üldkohus lükkas tagasi apellantide kolmanda väite, oleks õigusnormi rikutud või et Üldkohus oleks kolmandat väidet moonutanud.

53 Nimelt vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklile 21, mida vastavalt põhikirja artikli 53 esimesele lõigule kohaldatakse ka Üldkohtu menetluses, ja Üldkohtu 2. mai 1991. aasta kodukorra (muudetud redaktsioonis) artiklile 44 tuleb hagiavalduses ära tuua vaidluse sisu ja nõuded ning lühike ülevaade avalduse aluseks olevatest asjaoludest.

54 Sellega seoses tuleb meenutada esiteks, et hagi on Üldkohtus vastuvõetav tingimusel, et selle aluseks olevad põhilised faktilised ja õiguslikud asjaolud nähtuvad vähemalt kokkuvõtlikult, kuid järjekindlalt ja arusaadavalt hagi enda tekstist. Kuigi teatud täpselt määratletud punktide osas saab hagiavalduse teksti toetada ja täiendada viidetega hagiavaldusele lisatud tõendite osadele, ei saa üldine viide kirjalikele dokumentidele, isegi kui need on hagiavaldusele lisatud, asendada õigusliku argumentatsiooni peamisi elemente, mis peavad olema märgitud hagiavalduses (kohtuotsused, 11.9.2014, MasterCard jt *vs.* komisjon, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, punkt 40, ja 19.3.2015, Dole Food ja Dole Fresh Fruit Europe *vs.* komisjon, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punkt 50).

55 Teiseks tähendab lühike ülevaade avalduse aluseks olevatest asjaoludest, mis nende artiklite tähenduses peab olema ära toodud igas hagiavalduses, et hagiavalduses peab olema selgitatud, milles seisneb väide, millel hagi põhineb (kohtuotsus, 11.9.2014, MasterCard jt *vs.* komisjon, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, punkt 39).

56 Apellantide poolt esimeses astmes esitatud hagiavalduse hindamisel ilmneb, et ehkki kolmas väide puudutas selle pealkirjast nähtuvalt formaalselt omandiõiguse ja eraelu austamise õiguse rikkumist, siis selle väite põhjenduseks esitatud väga lühidad selgitused seadsid kahtluse alla üksnes selle, kuidas komisjon hindas tõendeid, mis põhjendasid nende kandmist vaidlusalusesse loetelusse.

57 Nimelt väitsid apellandid, et komisjon oli jätnud arvesse võtmata Ühendkuningriigi seisukoha, mille kohaselt ei vastanud nad juba ammu resolutsioonis 1617 (2005) nõutud kriteeriumidele sellesse loetelusse kandmiseks. Nende argumendid puudutasid niisiis peamiselt karistusõiguses nõutavat tõendamise taset, mitte aga omandiõigust.

58 Järelikult leidis Üldkohus põhjendatult, et apellantide kolmas väide ei vastanud tema 2. mai 1991. aasta kodukorra (muudetud redaktsioonis) artiklis 44 esitatud nõuetele.

59 Lisaks ei saa järeldada, et Üldkohus moonutas seda väidet, kuna apellandid ei ole oma hagiavalduses tõendanud mingitki seost nende väidetud tõendamisnõuete ja omandiõiguse ning eraelu austamise õiguse rikkumise vahel.

60 Sellest tuleneb, et Üldkohus on õigusnormi rikkumata lükanud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 90 tagasi apellantide kolmanda väite.

61 Seega tuleb apellatsioonkaebuse esimene väide tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

62 Apellantide teine väide on suunatud vaidlustatud kohtuotsuse punktide 78 ja 79 vastu ning nad väidavad, et Üldkohus ei teostanud kohtulikku kontrolli, mida ta pidi läbi viima vastavalt 18. juuli 2013. aasta kohtuotsusele komisjon jt *vs*. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punktid 120 ja 121). Üldkohus ei nõudnud, et komisjoni väidetud asjaolud oleksid tõendatud, ega kontrollinud, kas nende vastu esitatud süüdistused ei olnud liiga vanad. Ta ei võtnud teatavaks ka nende poolt komisjonile ja ka Üldkohtule esitatud üksikasjalikke seisukohti, milles vaidlustati nende vastu esitatud süüdistusi.

63 Nõukogu väidab esimese võimalusena, et apellantide teine väide on ebatäpne ja selles on segamini aetud kaalutlused, mis puudutavad vaidlusaluste aktide formaalset õiguspärasust, eelkõige põhjendamiskohustust, mis on oluline vorminõue, ning sisulist õiguspärasust, mis puudutab vaidlusalusesse loetelusse kandmise põhjenduste sisulist põhjendatust. See väide ei vasta niisiis Euroopa Kohtu kodukorra artikli 169 lõikes 2 sätestatud vorminõuetele ning tuleks ilmselge vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata. Nõukogu leiab teise võimalusena, et apellandid on selle väitega üksnes ümber sõnastanud esimese väite, mis puudutab selliste põhjenduste sisulist põhjendatust, millele komisjon tugines, et kanda apellantide nimed uuesti vaidlusalusesse loetelusse, ja et see tuleks igal juhul tagasi lükata samadel põhjustel kui need, mis esitati apellatsioonkaebuse esimese väite hindamise raames.

64 Komisjoni arvates on see väide, mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkte 78 ja 79, milles Üldkohus leidis, et määruses nr 1139/2010 ei olnud põhjendamiskohustust rikutud, ilmselgelt halvasti põhjendatud. Üldkohus oli väga täpselt kohaldanud kriteeriume, mis tulenevad 18. juuli 2013. aasta kohtuotsusest komisjon jt *vs*. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 118), mis nõuavad, et põhjenduses on esitatud individuaalsed, spetsiifilised ja konkreetsed põhjused, miks pädevad asutused leiavad, et mingi isiku suhtes tuleb kohaldada piiravaid meetmeid. Ta lisab, et viimati nimetatud kohtuotsuse punktid 120 ja 121 puudutavad mitte põhjendamiskohustust, vaid esitatud põhjenduste sisulist hinnangut, mistõttu „apellandid on eksinud oma sihtmärgis“.

Euroopa Kohtu hinnang

65 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 80 lükkas Üldkohus põhjendamatuse tõttu tagasi apellantide esitatud teise väite, mis puudutas seda, et komisjon oli rikkunud vaidlustatud aktide põhjendamise kohustust. Selle väitega vaidlustasid nad komisjoni nende põhjuste, mille alusel komisjon nende nimed vaidlusalusesse loetelusse uuesti kandis, ebamäärast ja ebapiisavat laadi.

66 Meenutades selle kohtuotsuse punktides 74–76 huve kahjustavate aktide põhjendamiskohustusest, mis lasub institutsioonidel ELTL artikli 296 alusel, tulenevaid nõudeid, rõhutas Üldkohus eelkõige, et vastavalt 18. juuli 2013. aasta kohtuotsuse komisjon jt *vs*. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518) punktile 116 tähendab see kohustus, et ka siis, kui liidu akti põhjendus vastab rahvusvahelise organi esitatud põhjendustele, tuleb selles esitada individuaalsed, spetsiifilised ja konkreetsed põhjused, miks pädevad asutused leiavad, et puudutatud isiku suhtes tuleb kohaldada piiravaid meetmeid.

67 Üldkohus tuletas sellest vaidlustatud kohtuotsuse punktis 77, et „on võimalik tugineda üksnes põhjendusele, millega huvitatud isikute nimi kantakse vaidlusalusesse loetelusse, tingimusel et selles on esitatud individuaalsed, spetsiifilised ja konkreetsed põhjused, mis jäävad kehtima ka loetelus olevate isikute seisukohtade valguses“.

68 Vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 78 ja 79 ilmneb, et Üldkohus märkis esiteks, et määruses nr 1139/2010 on välja toodud, et apellantidele edastati põhjendused ja apellantide seisukohad, mida nad said nende põhjenduste kohta esitada, ning teiseks hindas ta nende põhjenduste põhjendatust, järeldades, et need olid kooskõlas nõuetega, mis tulenesid 18. juuli 2013. aasta kohtuotsusest komisjon jt *vs*. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 116), kuna seal olid esitatud individuaalsed, spetsiifilised ja konkreetsed põhjused, mis õigustasid apellantide lisamist vaidlusalusesse loetelusse.

69 Seetõttu ei saa väita, et nendes punktides esitatud põhjendustega, millega Üldkohus hindas põhjuseid apellantide uuesti lisamiseks vaidlusalusesse loetelusse, ei kontrollinud Üldkohus, kas komisjon oli täitnud oma kohustust põhjendada vaidlusaluseid akte.

70 Seetõttu, kuna apellandid ei väitnud, et Üldkohus moonutas esimeses kohtuastmes esitatud hagi teist väidet, tuleb apellatsioonkaebuse teine väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

71 Kolmandas väites märgivad apellandid, et Üldkohus järeldas ekslikult, et komisjon oli ise läbi viinud hoolika, erapooletu ja autonoomse hindamise vaidlusaluste aktide põhjenduste kohta ning nende poolt esitatud õigustavate asjaolude ja seisukohtade kohta. Nad rõhutavad sellega seoses, et Üldkohus ei näi olevat arvesse võtnud nende poolt menetluse käigus esitatud kirjalikke ja suulisi seisukohti, kuna see kohus ei vastanud ühelegi nende esitatud argumendile.

72 Nende arvates on komisjon vaidlusaluste aktide vastuvõtmise ajal üksnes jätnud mulje toimiku kontrollimisest. Nende sõnul oli komisjon üksnes formaalselt järginud apellantide kaitseõigusi, ilma et ta kavatsenuks kahtluse alla seada sanktsioonide komitee hinnanguid apellantide seisukohtade valguses, kuigi Üldkohtul oli juba olnud põhjust sellist tegevust kritiseerida 30. septembri 2010. aasta kohtuotsuses Kadi *vs*. komisjon (T-85/09, EU:T:2010:418, punkt 71) ja seejärel 21. märtsi 2014. aasta kohtuotsuses Yusef *vs*. komisjon (T-306/10, EU:T:2014:141, punktid 103 ja 104) ja 14. aprilli 2015. aasta kohtuotsuses Ayadi *vs*. komisjon (T-527/09 RENV, ei avaldata, EU:T:2015:205, punktid 72 ja 73). Asjaolu, et komisjon ei võtnud ühendust Ühendkuningriigiga, kes oli ometi riik, kelle algatusel kanti nad rahaliste vahendite külmutamise esemeks olevate isikute loetelusse, ja kes ei soosinud enam nende uuesti kandmist sellesse loetelusse vaidlusaluste aktide vastuvõtmise hetkel, tõendab sellise tegevuse toimumist.

73 Üldkohus piirdus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 66 ja 67 üksnes järeldusega, et komisjon oli 16. aprillil 2010 „läbi vaadanud“ loetelusse kandmise põhjused ja võtnud sanktsioonide komiteega ühendust 27. mail, 14. septembril ja 26. oktoobril 2010. Siiski ei võimalda ükski asjaolu tõendada, et komisjon on tegelikult hinnanud õigustavaid asjaolusid ja väidetud põhjenduste sisulist põhjendatust. Pelgalt apellantide seisukohtade edastamine sanktsioonide komiteele 27. mail 2010 ja sellelt komiteelt selgituste küsimine selle kohta, miks apellante ei olnud vaidlusalusest loetelust eemaldatud, ei võimalda tõendada, et komisjon oli ise viinud läbi Ühendkuningriigi ametiasutuste valduses olevate tõendite hindamise. Üldkohus on niisiis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 66–70 kinnitanud asjaolude „irratsionaalset“ hinnangut.

74 Nõukogu leiab, et apellantide kolmas väide peab silmas Üldkohtu faktilisi hinnanguid ja tuleb seetõttu vastuvõetamatuse alusel tagasi lükata. Ta väidab, et komisjoni läbivaatamise menetluse põhjal ei ole Üldkohus moonutanud ühtegi fakti, mille apellandid esitasid esimeses kohtuastmes esimese ja teise väite raames. Apellandid ei ole apellatsioonkaebuse raames esitanud piisavalt tõendeid, et tuvastada, et Üldkohus on ilmselgelt moonutanud tõendeid, mis puudutavad komisjoni läbi viidud menetlust, kes järgis põhimõtteid, mis esitati 18. juuli 2013. aasta kohtuotsuses komisjon jt *vs*. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518).

75 Komisjon väidab samuti, et apellandid, kes paluvad sisuliselt Euroopa Kohtul uuesti läbi vaadata tõendeid ja fakte, mille alusel nad vaidlusalusesse loetelusse kanti, ei ole esitanud ühtegi konkreetset dokumenti, mis tõendaks, et Üldkohtu hinnangud on sisuliselt valed, või näitaks, et Üldkohus moonutas talle esitatud tõendeid, mistõttu tuleks nende apellatsioonkaebuse kolmas väide vastuvõetamatuks tunnistada.

76 Komisjon leiab samuti, et kolm väga üldist argumenti, mille apellandid esitasid põhjendamaks oma etteheidet, et Üldkohus on fakte irratsionaalselt hinnanud, on põhjendamatud. Esmalt ei saa väide, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 70 esitatud põhjendus ei ole tõendatud, olla edukas, kuna Üldkohus järeldas põhjendatult, et esiteks oli komisjon läbi viinud üksikasjaliku, autonoomse ja kriitilise hindamise apellantide seisukohtade kohta ja nende nimede lisamise kohta sanktsioonide komitee otsustatud piiravate meetmetega puudutatud isikute loetelusse, ja et teiseks ei olnud komisjon sanktsioonide komitee järeldusi automaatselt üle võtnud. Seejärel on põhjendamatud apellantide argumendid, mille kohaselt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 66–70 esitatud põhjendused on vastuolus 18. juuli 2013. aasta kohtuotsusega komisjon jt *vs*. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518), 21. märtsi 2014. aasta kohtuotsusega Yusef *vs*. komisjon (T-306/10, EU:T:2014:141) ja 14. aprilli 2015. aasta kohtuotsusega Ayadi *vs*. komisjon (T-527/09 RENV, ei avaldata, EU:T:2015:205), kuna kaitseõiguse ja tõhusa kohtuliku kaitse õiguse rikkumise olemasolu tuleb hinnata iga juhtumi individuaalsete asjaolude alusel. Lõpuks ei ole põhjendatud argument, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 66–70 on õigusnormi rikutud, sest Ühendkuningriigiga ei võetud kordagi ühendust. Nimelt ei pane see kohtupraktika komisjonile mingit kohustust võtta Ühendkuningriigiga ühendust. Igal juhul konsulteeris komisjon liidu korralduskomiteega, milles on esindatud kõik liikmesriigid.

Euroopa Kohtu hinnang

77 Üldkohus hindas vaidlustatud kohtuotsuse põhjendustes 59–70 apellantide esimest väidet, mis puudutas komisjoni teostatud läbivaatamise menetluses toime pandud rikkumisi, ja lükkas selle tagasi.

78 Esiteks meenutati vaidlustatud kohtuotsuse punktides 59–65 seda, kuidas Euroopa Kohus määratles 18. juuli 2013. aasta kohtuotsuses komisjon jt *vs*. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518) institutsioonidel lasuvaid kohustusi, et nad järgiksid kaitseõigust ja õigust tõhusale kohtulikule kaitsele, kui nad võtavad vastu otsuse isiku nime kandmisest piiravate meetmete esemeks olevate isikute loetelusse.

79 Teiseks uuris ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 66–70 erinevaid etappe komisjoni läbi viidud menetluses, et võtta vastu määrus nr 1139/2010, millega apellantide nimed kanti uuesti vaidlusalusesse loetelusse.

80 Ta tuletas sellest, et komisjon oli järginud kolme menetlustagatist, mida Euroopa Kohus esile tõi oma 18. juuli 2013. aasta kohtuotsuses komisjon jt *vs*. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518), viies läbi üksikasjaliku, autonoomse ja kriitilise hindamise poolte seisukohtade kohta ning sanktsioonide komitee otsuse kohta kanda nende nimed loetelusse, hinnates põhjalikult ja individuaalselt selle komitee järeldusi. Seetõttu järeldas Üldkohus oma otsuse punktis 71, et apellantide esimene väide tuleb tagasi lükata.

81 Apellatsioonkaebuse kolmanda väite raames ei ole apellandid esitanud ühtegi asjaolu, mis võiks tõendada, et Üldkohtu hinnangud tuginevad sisuliselt valedele asjaoludele või lähtuvad talle esitatud tõendite moonutamisest.

82 Nad väidavad nimelt üksnes, et Üldkohus järeldas ekslikult, et komisjon oli läbi viinud hoolika, erapooletu ja autonoomse hindamise. Nad tuginevad sellega seoses asjaolule, et Ühendkuningriik, kelle algatusel nende nimed kanti ÜRO loetelusse, oli 2009. aasta novembris oma seisukohta nende osas radikaalselt muutnud, ning komisjoni ja sanktsioonide komitee vahelisele kirjavahetusele alates 2009. aasta septembrist.

83 Tuleb siiski märkida, et ehkki selline asjaolu võis põhjendada nende kustutamist vaidlusalusest loetelust, mis lõpuks toimus rakendusmääruse nr 640/2011 vastvõtmisega, ei saa see seevastu iseenesest ajendada Üldkohut järeldama, et komisjon oli rikkunud tal lasuvaid kohustusi ning apellantide kaitseõigusi, kui ta võttis vastu määruse nr 1139/2010.

84 Nimelt tuleb esmalt meenutada, et apellandid kanti vaidlusalusesse loetelusse esimest korda määrusega nr 246/2006 pärast sanktsioonide komitee 7. veebruari 2006. aasta otsust, millega nad kanti piiravate meetmete esemeks olevate isikute ja üksuste loetelusse, mis oli kehtestatud resolutsiooni 1390 (2002) alusel. Määruse nr 881/2002 artikkel 2 tühistati seejärel Üldkohtu 29. septembri 2010. aasta otsusega Al-Faqih jt *vs*. nõukogu (T-135/06–T-138/06, ei avaldata, EU:T:2010:412), millele viidati käesoleva kohtuotsuse punktis 6. Seejärel kanti nad uuesti vaidlusalusesse loetelusse määrusega nr 1139/2010, mille kohta esitati tühistamishagi, mille Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses tagasi lükkas. Lõpuks kustutati nad vaidlusalusest loetelust rakendusmäärusega nr 640/2011, mis võeti vastu pärast sanktsioonide komitee 22. juuni 2011. aasta otsust, millega nad kustutati ÜRO loetelust.

85 Nagu ilmneb määruse nr 1139/2010 põhjendustest 2–6, on sellel tagasiulatuv mõju, asendades apellante puudutavas osas peamiselt määruse nr 881/2002, mida oli muudetud määrusega nr 246/2006. Määruse nr 1139/2010 artikli 2 teises lõigus on otsesõnu märgitud, et määrust kohaldatakse alates 11. veebruarist 2006.

86 Seetõttu tuleb apellantide argumente lugeda edutuks.

87 Järelikult tuleb apellatsioonkaebuse kolmas väide tagasi lükata.

Kohtukulud

88 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Vastavalt sama kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuse suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

89 Kuna nõukogu ja komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja apellandid on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud mõista välja Al-Bashir Mohammed Al-Faqihilt, Ghunia Abdrabbahilt ja Taher Nasufilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kaheksas koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Jätta kohtukulud Al-Bashir Mohammed Al-Faqihi, Ghunia Abdrabbahi ja Taher Nasufi kanda.

Allkirjad